BOAT Butlletí oficial de l'Arquebisbat de Tarragona

Núm. 657 12 d'agost de 2024 Pàg. 001

EN PORTADA

L'ASSUMPCIÓ DE LA MARE DE DÉU

11 d'agost de 2024

Fa uns mesos, una senyora em comentava que no creia en la resurrecció dels morts, sinó, senzillament, en la vida eterna de l'ànima.

Aquest conversa em va portar a fer un exercici: preguntar-me en què creia jo, no des de la fe, per la qual crec en la resurrecció, sinó des de la raó i des de la lògica, i vaig arribar a la mateixa conclusió: crec en la resurrecció del morts.

Déu ens estima en la nostra totalitat, cos i ànima, i tot allò que Déu ha fet amb amor no es pot perdre, sinó que està cridat a viure per sempre. Per aquest motiu veig lògic i raonable que Déu vulgui alliberar de la mort el nostre cos de les seves limitacions, misèries, febleses… per donar-li una plenitud inimaginable: la resurrecció. Jo, sense el meu cos, no soc jo.

Amb els nostres ulls hem mirat amb tendresa, amb les nostres mans hem ajudat, amb els nostres peus en hem apropat a qui ens necessitava, amb la nostra boca hem donat paraules de fe, consol i ànim, amb el nostre cos hem estimat… Com pot perdre's aquest cos amb la mort si és a través d'ell que hem pogut estimar Déu en els germans? No puc imaginar-me de cap manera ser una ànima sense el meu cos en l'eternitat. Jo no m'entenc sense el meu cos.

Però crec, sobretot, per la fe en la resurrecció del Crist. Els evangelistes no amaguen la dificultat per expressar-la: «Estant tancades les portes, Jesús va arribar» (Jn 20,26), «s'aparegué a més de cinc-cents germans a la vegada» (1Co 15,6), «a l'instant desaparegué» (Lc 24,31) però, al mateix temps, «no hi trobaren el cos de Jesús» (Lc 24, 3), «els esperits no tenen carn i ossos» (Lc 24,39), «va menjar davant d'ells» (Lc 24, 43), «porta la mà i posa-me-la dins el costat» (Jn 20,27). Jesús ressuscitat no és cap ànima, i el seu cos s'ha escapat de les limitacions de l'espai i del temps. És un cos glorificat, i nosaltres, units en tot a ell pel baptisme, també el tindrem el darrer dia.

M'agrada molt com ho explica el mateix Senyor (cf. Jn 12,24): el gra se sembra, es descompon a la terra i creix una espiga. No s'assemblen, un gra de blat i una espiga, però ella ha sortit d'ell. Sempre m'ha semblat admirable aquest misteri i un dels signes més bonics del que serà la resurrecció.

Celebrar l'Assumpció de la Mare de Déu no és celebrar que una part de Maria, la seva ànima, és al Cel, sinó celebrar que la Mare de Senyor, unida al Crist en tot, també ho ha estat en la seva Pasqua, triomfant sobre la mort amb el seu cos i la seva ànima, amb els quals va viure a la perfecció l'Evangeli. Doncs, com diu sant Joan Damascè: «Calia

que aquella que en el part conservés intacta la virginitat, també, després de la mort, conservés incorrupte el seu cos. Calia que aquella que havia dut en el seu ventre, com un infant, el Creador, habités als tabernacles divins. Calia que la Mare de Déu posseís el que és propi del fill.»

Ja ho veieu: el nostre cos, Déu l'estima massa per deixar-lo perdre i quedar-se, senzillament, amb una part de nosaltres.

Xavier Roig Rovira, pvre.
Arxiprest del Baix Camp-Priorat